

PASAULINIS BESTSELERIS

LIEPSNOJANTIS IŲŲIS

SUZANNE COLLINS

baltos lankos

Suzanne Collins

LIEPSNOJANTIS ĮTŪŽIS

Trečioji trilogijos „Bado žaidynės“ knyga

romanas

Iš anglų kalbos vertė Simona Kaziukonytė

baltos lankos

Spoksau į puikius odinius savo batus – juos dengia tankus pelenų sluoksnis. Kadaisė čia stovėjo mano lova, ja dalijomės su sesute Prima. Štai ten – virtuvės stalas. Iš sugriuvusio kamino likusi apanglėjusių plytelių krūva. Tik iš jų ir galiu spręsti, kurioje namų vietoje esu. Kaip kitaip galėčiau susigaudyti pilkoje pelenų jūroje?

Iš 12-os apygardos beveik nieko nelikę. Prieš mėnesį Sostinės padegamosios bombos nušlavė nuo žemės paviršiaus vargas Klodo angliakasių lūšneles, miestelio krautuvėles ir netgi Teisingumo rūmus. Nenukentėjo tik Laimėtojų kalva. Nesuprantu, kodėl. Galbūt čia apistos atvykėliai iš Sostinės. Pavyzdžiui, aštrių pojūčių ištroškę žurnalistai. Turinčio įvertinti kasyklų būklę komiteto nariai. Tvarkdarių, ieškančių sugrįžusių pabėgėlių, būrys.

Tačiau niekas, be manęs, čia negrįžta. Ir aš atvykau tik trumpam. 13-os apygardos valdžia nenorėjo manęs leisti. Jos manymu, tai brangus ir beprasmis žygis, nes man apsaugoti reikia mažiausiai dvylikos sraigtasparnių. Jai nevertėjo siųsti žvalgų, nes 12-oje apygardoje nieko naujo nesužinojo. Bet norėjau viską pamatyti savo akimis. Sutikau bendradarbiauti ir vykdyti 13-os apygardos valdžios nurodymus tik su sąlyga, kad mano reikalavimas bus patenkintas.

Galiausiai vyriausiasis Žaidynių Organizatorius Plutarchas Hevensbis, parengęs Sostinėje sukilimą, nusileido.

– Leiskime jai vykti. Verčiau prarasti dieną negu visą mėnesį. Galbūt apsilankiusi Dvyliktoje apygardoje ji įsitikins, kad kaunamės toje pačioje barikadų pusėje.

Toje pačioje barikadų pusėje... Aštrus skausmas perveria kairį smilkinį, ir aš prispaudžiu ranką prie galvos. Suskausta kaip tik ten, kur Joana Meison trenkė rite. Plūsteli prisiminimų srautas; mėginu suvokti, kas yra tiesa, o kas tik mano vaizduotės vaisius. Kas privertė mane grįžti į gimtojo miesto griuvėsius? Man sunku susikaupti, nes dar neatsigavau po smegenų sukrėtimo – painiojasi mintys. Be to, vaistai, vartojami nuo skausmo ir nuotaikos svyravimų, sukelia keistus vaizdinius. Bent man taip atrodo. Nesu tikra, ar tą naktį ligoninės palatoje mačiau haliucinacijas – kirbinę ant grindų besirangančių gyvačių.

Atlieku pratimą, jo išmokė vienas gydytojų. Pradedu nuo pačių paprasčiausių dalykų, kurių tikrumu neabejoju, ir palaipsniui pereinu prie sudėtingesnių. Galvoje ima sukintis sąrašas...

Mano vardas Ketnė Everdin. Man septyniolika. Gimiau 12-oje apygardoje. Dalyvavau Mirties žaidynėse. Pabėgau. Sostinė manęs neapkenčia. Pitas pakliuvo į nelaisvę. Tikriausiai jis nužudytas. Greičiausiai nebegyvas. Matyt, taip būtų geriausia...

– Ketne, ar man nutūpti? – Ausinėse, kurias man liepta nešioti, išgirstu savo geriausio draugo Geilo balsą. Jis akylai mane stebi iš sraigtasparnio pasirengęs šokti žemyn, jei grėstų pavojus. Dingteli, kad tupiu ant žemės įsirėmusi alkūnėmis į šlaunis ir apglėbusi galvą rankomis. Turbūt Geilas mano, kad tuoj pratrūksiu. Bet šito nebus. Jie nesulauks, ypač dabar, kai nustojo kišti man vaistus.

Atsistuju ir mosteliu Geilui.

– Nereikia, man viskas gerai.

Norėdama įtikinti Geilą, nuo senojo namo traukiu į miesto centrą. Geilas norėjo išsilaipinti 12-oje apygardoje kartu su manim, bet, man nesutinkant, nesiginčijo. Suprato, kad šiandien nesu linkusi bendrauti su niekuo. Netgi su juo. Kartais būtina pasivaikščioti vienai.

Vasara pasitaikė ypač karšta ir sausa. Nė lašo lietaus, kad nuplautų po puolimo žerplėjančias plėnis. Mano žingsniai išjudina pelenų debesis. Nepučia nė menkiausias vėjelis, galintis juos išvaikyti. Norėdama atsekti gerai pažįstamą kelią, atidžiai žiūriu po kojomis, nes nusileidusi Pievoje neapsižiūrėjau ir kaipmat užkliuvau už akmens. Deja, tai buvo ne akmuo, o kaukolė. Ji ilgokai ritosi ir galiausiai atsivertė akiduobėmis į viršų, o aš negalėjau atitraukti žvilgsnio nuo dantų, spėliojuau, kieno jie, ir galvojau, kad panašiomis aplinkybėmis taip būtų atrodę ir maniškiai.

Suprantu be reikalo nusprendusi eiti keliu, nes jis nusėtas sudarkytais pabėgėlių kūnais. Kai kurie jų visiškai suanglėję. Kiti uždusę nuo dūmų ir nesudegę. Tų nelaimėlių kūnai guli išpampę, apsėsti musių spiečių, virš jų suka ratus maitėdos, aplink sklinda baisus irimo ir mirties dvokas. „Aš nužudžiau tave, – topteli einant pro pelenų krūvą. – Ir tave. Ir tave.“

Juk tai padariau aš. Aš paleidau strėlę, ir ši išardė apsauginę arenos lauką. Užtraukiau savo apygardai siaubingą Sostinės kerštą. Sukėliau chaosą visame Paneme.

Galvoje suskamba rytą, prieš iškeliaujant į Nugalėtojų turą, prezidento Snou ištarti žodžiai: „Ketne Everdin, liepsnojanti mergaite, tu įžiebei kibirkštį – jei jos neužgesinsim, įsipliesks ugnis, ir visas Panemas virs pragaru.“ Pasirodo, jis

neperdėjo ir nemėgino manęs išgąsdinti. Galbūt tikrai norėjo patraukti mane savo pusėn. Bet sukilimo kibirkštis jau buvo įsiplieskusi ir užgesinti jos nebesugebėjau.

„Dega. Vis dar dega“, – sustingusi mąstau. Net iš toli matau iš anglių kasyklų kylant juodus dūmus. Ir niekam tai nė motais. Daugiau kaip devyniasdešimt procentų apygardos gyventojų žuvę. Kokie aštuoni šimtai tų, kuriems pavyko išsigelbėti, pabėgę į 13-ą apygardą. Jie niekada nebegrįš ir, mano supratimu, taip ir liks benamiai.

Suprantu, kad nedera taip galvoti – turėčiau būti dėkinga 13-ai apygardai už prieglobstį. Ji priėmė visus: atbėgusius kaip stovi, sergančius, sužeistus, išbadėjusius. Ir vis dėlto neapleidžia mintis, kad 13-a apygarda prisidėjo prie mano namų sunaikinimo. Bežiūrint į pelenus mane pačią slegia didžiulė kaltė. Kita vertus, be 13-os apygardos paramos nebūčiau tapusi sukilėle ir neturėčiau galimybės nuversti Sostinės valdžią.

12-os apygardos gyventojai nesirengė priešintis. Nė ne-cyptelėjo. Vienintelė jų bėda esu aš. Kai kuriems likusiems gyviems mano tėviškėnams atrodo, kad išsilaisvinti iš 12-os apygardos yra didžiulė sėkmė. Nebereikia nuolatos alkti ir kęsti priespaudos, dirbti kasyklose pavojingų darbų, baimintis vyriausiojo Tvardario Romulo Tredo rimbo smūgių. Galimybė turėti naujus namus jiems prilygsta vos ne stebuklui, juk dar taip neseniai nė nenutuokėme, kad 13-a apygarda išvis yra.

Bėglių gelbėjimo našta visai netikėtai užgriuvo Geilo pečius. Vos tik pasibaigus Amžiaus ketvirčio žaidynėms, aš buvau paimta iš arenos, o tada 12-oje apygardoje dingo elektra, užgeso televizorių ekranai, ir Klode stojo tokia tylą, kad žmonės girdėjo plakant vienas kito širdį. Jie nei piktinosi, nei džiūgavo dėl tokios Žaidynių baigties. Tačiau po penkiolikos

minučių dangų užtemdė bombonešiai, ir ant 12-os apygardos pasipylė bombos.

Ne kas kitas, o Geilas prisiminė Pievą. Joje nebuvo pristatyta medinių lūšnų, persismelkusių anglių dulkėmis. Jis išgelbėjo tiek žmonių, kiek leido jėgos, taip pat mano mamą ir Primą. Geilas subūrė žmones ir pro tvoros apačią išvedė į mišką. Tvorą jau nebekėlė pavojaus, mat elektros srovė buvo išjungta. Geilas nuvedė žmones į vienintelę sau žinomą saugią vietą – prie ežero. Vaikystėje prie jo eidavome mudu su tėvu. Iš ten bėgliai stebėjo, kaip liepsnos niokoja apygardą.

Auštant, kai bombonešiai buvo jau seniai nuskridę, o liepsnos kiek apmalšusios, prie būrio prisidėjo dar keli pabėgėliai. Motina ir Prima įsteigė medicinos punktą ir mėgino pagelbėti sužeistiesiems miško vaistažolėmis. Geilas turėjo du lankus su strėlėmis, medžioklinį peilį, tinklą žuvims gaudyti. Maisto reikėjo daugiau negu aštuoniems šimtams peralkusių ir išsigandusių žmonių. Padedamas sveikų pabėgėlių Geilas maitino būrį tris dienas. Paskui netikėtai pasirodė sraigasparniai iš 13-os apygardos ir išsiskraidino žmones. Toji apygarda nestokojo švarių būstų, drabužių ir galėjo maitinti pabėgėlius triskart per dieną. Tiesa, gyventi teko po žeme, visi vilkėjo vienodais drabužiais, valgis atrodė beskonis, bet pabėgėliams iš 12-os apygardos tai nerūpėjo. Jiems buvo saugu, jais buvo rūpinamasi. Jie buvo gyvi ir svetingai priimti.

13-os apygardos gyventojų entuziazmą galėjai palaikyti gerumu, bet vyriškis vardu Deltonas, patekęs čia prieš kelerius metus iš 10-os apygardos, atskleidė man jų ketinimus: „Jiems reikia tavęs. Ir manęs. Mūsų visų. Prieš kurią laiką apygardą nusiaubė sifilio epidemija. Nemažai gyventojų mirė, daugelis liko nevaisingi. Taigi jie mus laiko veisliniais galvijais.“

Deltonas 10-oje apygardoje dirbo galvijų fermoje. Norėdamas pajavairinti bandą, eksperimentuodavo su užšaldytais veršelių embrionais. Turbūt jis teisus dėl 13-os apygardos, nes vaikų čia tikrai mažai. Na ir kas? Mes nelaikomi garduose, esame mokomi darbo, mūsų vaikai lanko mokyklą. Sulaukę keturiolikos gauna žemiausią karinį laipsnį ir stoja į kariuomenės gretas. Į juos dera kreiptis pagarbiai: „Kary.“ Kiekvienam pabėgėliui savaime suteikiama 13-os apygardos pilietybė.

Vis dėlto aš jų nekenčiu. Žinoma, dabar nekenčiu beveik visų, o labiausiai pačios savęs.

Po kojomis pajuntu tvirtesnę pagrindą – akmenines plokštes, nuklotas pelenų kilimu. Aplink aikštę smilksta krautuvėlių griuvėsiai. Teisingumo rūmai virtę nuolaužų krūva. Traukiu ten, kur turėtų būti Pito šeimos kepykla. Iš jos nelikę nieko, tik išsilydžiusi krosnis. Nei Pito tėvai, nei abu vyresni broliai neišgyveno. Iš krautuvėlių kvartalo išsigelbėjo ne daugiau kaip tuzinas žmonių. Šiaip ar taip, Pitas nebeturėtų pas ką grįžti. Nebent pas mane...

Traukdamasi nuo kepyklos į kažką atsitrenkiu, prarandu pusiausvyrą ir pasijuntu besėdinti ant saulės įkaitinto geležies gabalo. Bandau įsivaizduoti, kas anksčiau čia stovėjo, ir prisimenu paskutinius Tredo patobulinimus. Trinkas, pakylą žmonėms plakti ir kartuves. Pasirodo, sėdžiu ant kartuvių nuolaužos. Tai baisu. Labai baisu. Mane užlieja vaizdinių, atselinančių ir dieną, ir naktį, banga. Regiu Pito kančias – Sostinės budeliai, mėginantys iškvosti apie sukilimą, jį skandina, degina, drasko, purto elektra, luošina, daužo, nors jis nieko nenučiuokia. Stipriai užsimerkiu ir mėginu pasiekti jį mintimis per tūkstančius mylių, pranešti, kad jis ne vienas. Nors iš tikrųjų jis visiškai vienas. Ir aš negaliu jam padėti.

Leidžiuosi bėgti. Kuo toliau nuo aikštės, į vienintelę vietą, kurios nenusiaubė ugnis. Praleikiu pro mero namo griuvėsius, čia gyveno mano draugė Madžė. Neturiu jokių žinių apie ją ar jos šeimą. Ar jie buvo evakuoti į Sostinę dėl tėvo einamų pareigų, ar žuvo liepsnose? Aplink sūkuriuoja pelenai, ir aš prisidengiu burną marškinių krašteliu. Vis tiek jų įkvėpsiu, bet nors neuždusiu.

Dvylika namų ant Laimėtojų kalvos stovi sveikut sveikutėliai, nors pieva aplink išdegusi ir nuklota pilku pelenų sluoksniu. Įleikiu į namą, kuriame gyvenau pastaruosius metus, užtrenkiu duris ir atsiremiu į jas nugara. Atrodo, niekas nepaliesta. Viduje švaru. Šiurpiai tylu. Ko aš grįžau į 12-ą apygardą? Ar mano apsilankymas leis atsakyti į klausimą, nuo kurio negaliu pabėgti?

„Ką man daryti?“ – sušnibždu sienoms. Nes išties nežinau.

Žmonės be paliovos man aiškina. Plutarchas Hevensbis. Jo dešinioji ranka Fulvija Kardju. Visi 13-os apygardos vadai. Aukšto rango kariškiai. Tik ne Alma Koin, 13-os apygardos prezidentė. Ji vien stebi. Šiai moteriai duočiau kokius penkiasdešimt metų, žili plaukai laisvai krinta ant pečių. Mane žavi jos mokėjimas susišukuoti, nė vienas plaukelis nestyro į šoną, netgi plaukų galiukai neišsišakoję. Almos akys pilkos, bet ne tokios kaip Klodo žmonių. Jos labai blankios, tarsi kas būtų išblukinęs spalvą. Tokios kaip purvina sniego tizė.

13-os apygardos vadai nori, kad atlikčiau man numatytą strazdo giesmininko, revoliucijos simbolio, vaidmenį. Iššūkio, mesto Sostinei per Žaidynes, nepakanka, kad mano darbas būtų atliktas. Iš tiesų aš turiu tapti lydere, įvaizdžiu, balsu, gyvu revoliucijos įsikūnijimu. Žmogumi, nušviesiančiu kelią į

pergalę dabar jau atvirai kovojančioms su Sostine apygardoms. Bet aš būsiu ne viena. Padės visa komanda: rengs, rašys kalbas, organizuos susitikimus – *visa tai* atrodo be galo pažįstama, – o man beliks atlikti savo vaidmenį. Kartais klausausi vadų, o kartais tik spoksau į idealų Koin plaukų sklastymą ir svarstau, ar tai perukas. Galiausiai išeinu iš kambario, nes įskausta galvą arba ateina laikas pavalgyti, arba suprantu, kad negurkštelėjusi gryno oro pratrūksiu rėkti. Niekam nieko neaiškinu. Tiesiog atsikeliu ir išeinu.

Vakar popiet uždarydama duris išgirdau Koin sakant: „Juk sakiau, kad pirmiau reikėjo gelbėti vaikina.“ Prezidentė turėjo galvoje Pitą. Pritariu jai. Iš jo būtų išėjęs puikus kalbėtojas.

O ką gi jie ištraukė iš arenos? Mane, nenorinčią bendradarbiauti. Seną mokslininką Bitį iš 3-ios apygardos. Jį sutinku retai, nes vos atsigavęs buvo išgrūstas kurti naujų ginklų. Bitį išties išvežė į kažkokią slaptą laboratoriją su visa lova, dabar tik retkarčiais išvystu jį valgykloje. Jis labai protingas ir trokšte trokšta padėti, bet, tiesą sakant, joks kovotojas. Dar jie išgelbėjo Finiką Odeirą, sekso simbolį iš 4-os apygardos, visomis išgalėmis padėjusį Pitui arenoje. 13-a apygarda nori ir jį padaryti sukilėlių vadu, bet pirmiausia jis turi atgauti blavų protą ir gebėti susikaupti bent penkias minutes. Net paprasčiausi žodžiai tik iš trečio karto pasiekia Finiko sąmonę. Gydytojai sako, kad šitaip jį paveikė arenoje gautas elektros išlydis, bet aš žinau, jog viskas kur kas sudėtingiau. Jam nerūpi, kas dedasi 13-oje apygardoje, nes mintis užvaldžiusi Enė – kuoktelėjusi mergina, Finiko manymu, kalinama Sostinėje. Jis ją vienintelę pasaulyje myli.

Nors ir kamuojama sunkių abejonių, atleidau Finikui, kad dalyvavo sukilėlių sąmoksle ir padėjo atgabenti mane į

13-ą apygardą. Jis bent jau nutuokia, kas man darosi. Pernelyg sunku pykti ant žmogaus, kuris tiek daug verkia.

Stengdamasi nekelti triukšmo, medžiotojos žingsniu nutykinu per apatinio aukšto kambarius. Pasiimu keletą daiktų prisiminimui: vestuvinę tėvų nuotrauką, mėlyną plaukų kaspiną Primai, šeimos knygą apie vaistažoles ir valgomuosius augalus. Ši išsprūsta iš rankų ir atsiskleidžia ties puslapiu su geltonomis gėlėmis. Tučtuojau ją užverčiu, nes gėlės pieštos Pito.

Ką man daryti?

Ar apskritai verta ką nors daryti? Mano mamai, sesutei ir Geilo šeimai pagaliau saugu. Kiti 12-os apygardos gyventojai arba žuvo – to nebepakeisi, – arba prisiglaudė 13-oje apygardoje. Tai teikia vilties kitų apygardų sukilėliams. Žinoma, nenėčiu Sostinės, bet nesu įsitikinusi, ar tapusi strazdu giesmininku padėsiu nuversti jos valdžią. Kaip galiu padėti kitiems, jei kiekvienas mano žingsnis sukelia kančią ir netektį? Senukas iš 11-os apygardos nušautas už tai, kad švilpavo Ru dainelę.

Nepaprastoji padėtis mūsų apygardoje įvesta, kai sutrukdyčiau mirtinai nuplakti Geilą. Prieš pat Žaidynes iki sąmonės netekimo kruvinai sumuštas mano stilistas Sinas, Plutarcho žiniomis, vėliau nukankintas per tardymą. Nuostabus, paslaptingas, mielas Sinas žuvo per mane. Stumių tą mintį kuo toliau nuo savęs, nes ji per daug skausminga ir gali lengvai išvesti iš pusiausvyros.

Ką man daryti?

Tapti strazdu giesmininku... Ar toks pasirinkimas bent kiek atpirks visas netektis? Kas teisingai atsakys į šį klausimą? Tik jau ne 13-os apygardos vadai. Prisiekiu, dabar, kai mudviejų su Geilu šeimos apsaugotos, galėčiau pabėgti. Mane sulaiško tik vienas nebaigtas darbas. Pitas. Jei būčiau tikra, kad jis

miręs, dingčiau miške ir nebegrižčiau. Bet, kol abejonės neišsisklaidė, turiu kiurksoti 13-oje apygardoje.

Išgirdusi šnypščiant apsisuku ant kulno. Virtuvės tarpduryje išsiritęs lanku ir priglaudęs ausis stovi šlykščiausias pasaulyje katinas.

– Vėdrynai! – pakviečiu. Tūkstančiai žmonių žuvo, o jis išgyveno ir atrodo puikiai įmitęs. Iš kur gauna esti? Į namą katinas įsmuko pro sandėliuką, mes jį visad palikdavome praver tą. Turbūt gaudė peles. Apie kitokį ėdalą nenoriu nė galvoti.

Atsitupiu ir ištiesiu ranką.

– Ateik čia, mažuti. – Vėdrynas nė neketina. Jis įsižeidęs, kad buvo paliktas. Negana to, mano delnas tuščias. Paprastai katinas prieidavo prie manęs tik tada, kai būdavau ką nors sumedžiojusi. Kurį laiką mudu susitikdavome senajame name, nes abiem nepatiko naujasis. Regis, tarp mūsų buvo užsimezgęs šioks toks ryšys. Bet dabar jis nutrūkęs. Katinas markstosi ir spokso į mane bjauriomis geltonomis akimis.

– Gal nori pamatyti Primą? – klausiu. Sesutės vardas patraukia gyvūno dėmesį. Primos vardas – vienintelis žodis, šį tą reiškiantis katinui, jei neminėsime jo paties. Vėdrynas gargždžiai sumiaukia ir prieina arčiau. Aš paimu jį ant rankų, glostydama kailį, iš spintos ištraukiu medžioklės krepšį ir įgrūdu katiną vidun. Kitaip į 13-ą apygardą jo neparskraidinsiu, o sesutei šis gyvūnas labai svarbus. Deja, jos ožka Poniutė, labai vertingas gyvulys, per sumaištį dingo.

Geilo balsas ausinėse praneša, kad laikas grįžti. Bet medžioklės krepšys primena man dar vieną dalyką. Pakabinu jį ant kėdės atkaltės ir lekiu laiptais į viršų, į savo miegamąjį. Spintoje randu medžioklinį tėvo švarką. Atnešiau jį čia iš senojo namo prieš Amžiaus ketvirčio žaidynes tikėdamasi, jog,

man žuvus, šis drabužis paguos mamą ir Primą. Ačiū Dievui, kad parsinešiau, antraip švarkas būtų virtęs pelenais.

Nuo ramiamo odos prisilietimo trumpam užsimirštu ir panyru į prisiminimus apie nuostabias valandas, kurias praleidau įsisupusi į šį švarką. Paskui nežinia kodėl sudrėksta delnai. Pakaušiu perbėga šiurpas. Atsigrežiu ir apsidairau, bet kambarys tuščias. Keista. Viskas savo vietose. Negirdėti nė garso. Tai kodėl man neramu?

Mano nosis sutrūkčioja. Kvapas. Šleikštus ir dirbtinis. kažkas boluoja vazoje su džiovintomis gėlėmis, stovinčioje ant naktinio staliuko. Atsargiai prisiartinu. Ten tarp sudžiūvusių giminaičių slepiasi gyva balta rožė. Tobula. Nuo menkiausio dyglio iki šilkinųjų žiedlapių.

Aš kaipmat suprantu, kas man ją atsiuntė.

Prezidentas Snou.

Žiopčiodama nuo smarvės užsidengiu burną, atsitraukiu ir puolu iš kambario. Ar seniai čia pamerкта gėlė? Dieną? Valandą? Prieš leisdami man atvykti sukilėliai išnaršė visus namus ant Laimėtojų kalvos. Patikrino, ar nėra sprogmenų, blaškių, dar ko nors neįprasto. Rožė turbūt jiems neatrodė verta dėmesio. Tai ženklas man.

Apačioje nukabinu nuo atkaltės medžioklės krepšį ir velku grindimis. Tik tada topteli, kad jis netuščias. Išbėgu į pievelę ir kaip paklaikusi moju sraigtasparniui, o Vėdrynas draskosi krepšyje. Niukteliu jam alkūne, bet katinas dar labiau įsiunta. Pagaliau atskrenda sraigtasparnis, nuleidžiamos kopėčios. Užlipu ant skersinio; elektros srovė man neleidžia pajudėti, kol esu pakeliama į lėktuvą. Geilas padeda įsiropšti vidun.

– Ar tau viskas gerai?

– Taip, – atsakau šluostydamosi prakaituotą veidą rankove.

Jis paliko man rožę! Norisi rékti, bet esu tikra, kad ši informacija neskirta dalytis su tokiais kaip Plutarchas. Visų pirma jie palaikys mane pusprote. Sukilėlių vadai pamanyš, kad išsigalvoju arba pernelyg viską imu į širdį. Tada suleis vaistų ir sugražins į iliuzijų šalį, iš kurios taip stengiuosi ištrūkti. Nė vienas jų nesupras, kad tai ne šiaip gėlė nuo prezidento Snou, bet ir pažadas atkeršyti, nes nė vienas jų nesėdėjo priešais Snou mano darbo kambaryje ir negirdėjo jo grasinimų prieš Nugalėtojų turą.

Balta kaip sniegas rožė ant mano naktinio staliuko yra asmeninis įspėjimas. Įspėjimas, kad mūsų sąskaitos nesuvestos. Ji tarsi šnibžda: „Galiu tave surasti. Galiu iki tavęs prisikasti. Veikiausiai ir dabar tave stebiu.“